

[Landbrugsministeren.]

måske kunne komme til at volde vanskeligheder — jeg forstår det således, at det ærede medlem mente vanskeligheder for staten med hensyn til konsekvenserne. Det tror jeg ikke på.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh var betænkelig ud fra et andet synspunkt, idet han mente, at den udtalelse om realkredit, der er fremsat i bemærkningerne til lovforslaget, ville resultere i, at denne lovgivning ikke fik den betydning, den burde have. Sagen er jo den, at en del af de ting, der her er tale om, bliver således installeret, at indkøbsforeningens ejendomsforbeholdsret, for så vidt angår disse ting, må vige for panthavernes ret. Men jeg forstod på det ærede medlem, at han også var indforstået dermed, og det siges bare her, for at indkøbsforeningerne kan vide, at denne deres ejendomsforbeholdsret kommer efter panthavernes. Jeg er enig med det ærede medlem i, at denne lovgivning kan få stor betydning, og jeg anser den for et overordentlig vigtigt led med hensyn til mekanisering og rationalisering, idet det er på disse områder, husmandsbruget kan nyde fordel af de fremskridt, der sker.

Skulle jeg udtale betænkeligheder med hensyn til konsekvenserne, skulle det være i den retning, at ejendomsforbeholdet ikke kan tages fuldtud foran prioriteterne. Dette kan let medføre, at det bliver vanskeligt at få gennemført lovgivningen i den ønskede udstrækning. Det har jeg selv været betænkelig ved, men når foreningerne går ind for en sådan begrænsning, og når husmændene ønsker det, kan der ikke være nogen som helst grund til, at vi andre skulle være betænkelige. Jeg vil kun ønske og håbe, at disse bestemmelser må få større betydning, end måske mange mener de vil få.

Johs. Larsen: Det glæder mig at høre de oplysninger, det ærede medlem hr. Aage Fogh kom med vedrørende driftslåneforeningernes konsolidering i de år, der er gået. Oplysningerne viste en ting til, nemlig at disse foreninger, som tanken jo også var, har vundet i kraft og styrke. Men så må det også være lovgivningens formål at selvstændiggøre disse foreninger, og i så henseende glædede det mig, at det ærede medlem hr. Aage Fogh stillede i udsigt, at foreningerne var villige til at give afkald på eller i hvert fald begrænse den støtte, staten yder ved tab. Statens støtte til disse foreninger ydes imidlertid også i en anden form, nemlig som tilskud til administra-

tionen, og det ville betyde en yderligere selvstændiggørelse af disse foreningers virksomhed, såfremt tilskud af denne art også faldt bort. Disse ting synes jeg vi må have in mente ved fremtidige behandlinger af denne lovgivning.

Den højtærede landbrugsminister gik ikke ind på de to spørgsmål, jeg rejste: spørgsmålet om en klaring med hensyn til de effekter, det drejer sig om at give lån til, og om en afgrænsning nedefter af den gruppe medborgere, der kan gøre brug af loven. Efter min mening rejser der sig et problem, når man udvider långivningen til effekter, som i og for sig ikke er karakteristiske for landbruget alene, men som anvendes i alle hjem. Jeg synes derfor, det er nødvendigt at tage spørgsmålet om en afgrænsning op.

Da den højtærede landbrugsminister ikke har ønsket at komme ind på disse ting ved denne lejlighed, vil jeg give tilslutning til det ærede medlem hr. Aage Foghs tanke om at underkaste lovforslaget en kort udvalgsbehandling.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, som sidst talte, at dersom man mener, det er nødvendigt at få lovforslaget henvist til et udvalg, skal jeg naturligvis ikke modsætte mig dette, men dersom det kun er for at få klaring over de to spørgsmål, det ærede medlem nævnte, skal jeg gerne svare på dem nu med det samme; når jeg undlod det før, var det, fordi jeg syntes, en besvarelse lå i mine udtalelser.

Jeg ser ikke nogen som helst betænkelighed ved denne udvidelse som medførende konsekvenser for staten. Jeg tror ikke, denne långivning får et sådant omfang, at man behøver at frygte, at staten vil komme ud for uoverkommelige udgifter. Det store ansvar ligger på indkøbsforeningernes medlemmer, og den solidaritet, man går ind for her, er, synes jeg, så stor og vigtig og betydningsfuld, at staten sagtens kan ofre det, her er tale om. Derfor vil jeg heller ikke være med til at animere til, at tilskuddene, statens eventuelle risiko, forringes, medmindre det foranlediges af husmændene selv. Jeg synes, det er udmærket og glimrende gjort af husmændene at løse denne opgave, og derfor finder jeg for mit vedkommende ingen anledning til nærmere at klare spørgsmålet om disse vandingsanlæg, for det tror jeg man ude omkring selv er mindst ligeså interesseret i som staten. Dernæst mener jeg heller ikke, det er nødvendigt at sætte nogen begrænsning nedad. Skulle der